

הנוסח השירי של ט. כרמי

לגלגה הכבדים של מלחמת העולם הראשונה
 לא זו בלבד וירוסו ופגות בניואלס, את זכר
 גם ריבוי, ורובם רבתיים, נשקפת ה'
 גזרות המגורות נמטו בעפרו, הנשפית
 המעונות - אם הגוף שבו שכנו ניצל
 פליטים - והחורה, עם הנצחון, ל'
 חיים וכשם שרישומיהם של עיניים נר'
 פרים בגוף בלתי-מחוסן במידה רבה
 יותר מאשר במחוסן, כן גם נחשבת
 נשמת מעונה, שעדיין לא הפיקה לקנות
 לעצמה אמצעי-החיים מובחלים, חריש
 עמוק יותר ממשנה המצויות במלאי מ'
 סוים של עמידה ברוח, ולמענה מכל
 ספק מורא, שרישומיהם של הנחות-החיים
 מה תהיה, חרבה, עמוקה, ולוא אף
 בתה-הכרה, בנשמותיהם של ילדים ר'
 צים שחו מכשום את איומת-החיותה.
 המאומה הקלירה, רבת-הממד, אף
 פרויה שחורים, שיצאה בימים אלה ב'
 ספר מוחו ושחמורה הוא הפשוט, ה'
 צעיר של כרמי, הוא נשיון מקור -
 בשיטת הפיוטית ובאופני-הבעיה, שאין
 להם עדיין תקדים בשירה העברית -
 להצגת המחולת לנשמתם של ילדים,
 שעוללותה המסיכולוגיות של מלחמת
 העולם, מהות חלק מהמיוסרד מאישי'
 הם המבטבשת, פוללות מסיכולוגיות נר'
 גנות לצורך בשתי דרכים: הראשונה,
 הוצאת המסובלים, וזו זה הוצר היצוני
 המעשיו והתגוננותו של גבור העלילה,
 ומשנה היא הוצר דיבורו והתהווה של
 הגבור, שהם כמאה נפשות נלש כלל
 שנוקצ לאמקץ המתוך בגורת ילדיים
 העיניים אולם מ. כרמי, אם כי גם הוא
 רואה בצורך הערתה את ההבלטה, אינ'
 טובה ביותר של-ההליכים ונפשיה, אינ'
 משתמש, למעשה, לא בדרך זו ולא בוי'
 אף הוא מתאר כלל, לא מעשים ולא
 התרומה, אלא מוסר את רשות הדיבור
 לגבורים עצמם, אף פרויה שחורים,
 הוא אומר סדרה של מונולוגים מפי
 ילדי מוסר לפליטים בצרפת, אולם זה'
 קא משום כך המבטב כאן קטע התרחשו'
 ויתבטש, שקורים סדרה זה התרח'
 שיותי-בשועל, כמו כן ווצרת הצורה
 המונולוגיסטית של המאומה שרשרת
 של תולדות, בעצמות, מבחינת היסוד
 האידוא של היצירה: עיי סילוקו של ה'
 משורר גורם מתאר, יתן למונולוגים
 חוקק של כתיב-אמצעות, כתיב-האמ'
 צעיות, הואיל ופרסור אדם, ודוקא יך
 בשנים, רקע להן - משותף לאין סר'
 חיים שחורים, גון לירי מובחן, אף ליי
 ריקה זו של, אף פרויה שחורים, הו'
 איל ומסולקת מנהג, כאמור, הנימה ה'
 אישית-אינדיווידואלית של המשורר, סר'
 ביקת וותם ציבורי-כללי על הבורים,
 הוא אומר לריקת נוחתם.

מסירת רשות-הדיבור לילדים עצמם
 והסתלקותו של המשורר מהדרך התי'
 אורת החצונית, מעולה כמובן בעיני'
 הוא, מברעת מבחינת המבנה הפיוטית
 של היצירה כולה ועקרונות מבחינתה
 של כל גישה ספרותית, אצו המלים
 ויכולת-ההתבטאות של ילד אדם בגר'
 כל כיוון שהוא, ולוא אף מינימאלי, ל'
 אצו החתיים של אותו ילד, עושר'
 חירות מהת וולות-לשון מזה - הם
 הסימנים האופייניים ביותר לילד, וזו
 פכן אפילו חיותו של ילד, בעשן'
 הרב, אינן אחרת סוג שהדיבור האנושי,
 ולוא אף המבוגר, ויכל לשמש לזמן כו'
 שיה מודק: החיה הילדותית עומדת
 על הערסל והשששוש, ואילו הדיבור
 האנושי מבוסס על הבחירות למצות
 את עובט החיות של הילד במטולוג, ש'
 צירי לטעו של הילד עצמו - מירושו
 התאבות ספרותית.

אולם גם מבחן המור זה, שרבים
 וגם סוים נכשלו בו, יצא מ. כרמי כ'
 גבור. הוא הבין, ששירה על גורלם
 של ילדים אינן פירושה עדיין שירת-יל'
 דים, ושריאליות במסורת דבריו המור'
 יקום של ילד אין בו עדיין משום דיוק
 וזריאה בתחום עולמו הפנימי של ילד'
 זה, מ. כרמי אינן מותקטט מעולם הפיוט'
 גלם של הילדים, אולם עפוי רוב הוא
 פלכיש עולמי-פשוטה זה מגלם מילולי
 כבוגר, ויחר מכן: לא מגלם של יוטיים,
 כלשון המבוגרים השוטפת, אלא אצטלה
 של גח מודע, היינו של פיסון, אצמגם'
 האישן הפיוטית יש בו יותר מאשר בכל
 צורת-לשון אחרת מן ההתאמה ל'
 צורת-חיותו של הילד, שלשון-דיבורו,
 כאמור, היא מצונצנת, אלא שאת ה'
 אצמגם המילולי של הילד, ששקורו ר'
 לות-לשון, מהיך הפיסון במצומם של
 זול, וכלו עוצר של פועט המתיק
 את המרובה, והוא מקביל הקבלה מלאה
 כמעט לעוצר החיותי של ילד זה, הבר'
 זה פיוטית מבוגרת של מאלך חיותו
 של ילד שרומת איוטא על המצומם ועל
 העוצר כאחו, שהם אבני-היסוד של ה'
 חיה הילדותית.

במובנים הקטועים שבכרמי פרויה שחורים
 שחורים אשר להחיות, בעצמיה מרבי'
 דת אחת, שניתנת להספך בשני פנים:
 פליש חוץ הכלש / פליש כלשי
 אפן שליים, הם הבורים וכבושים
 פתונים מבקעת צער ומאכזבת הבעת
 רובו, אולם הקשבה מואסוקת לעצמה
 זו, הקשבה כלפי פנים, תולה הבעה של
 מצב שאין להגדרו אלא בבטויש אחו:
 וזקק, אף פרויה שחורים, הוא רוב
 מה של יצירה, שפעורות כלל הקורא
 נעמות מנימות מנוגדות לעצמה המר'
 בדת החיצונית של היצירה עצמה: הבר'
 נעיתה החיצונית של, אפן פרויה שחור'
 רשמי הוא איוטא אצמעי מפליל כלב, ו'
 אילו נעיתתה המאומה של הפואמה
 אינה נעיתה המבטבית עיי אותיות'
 הדפוס, אלא הנקבעת כלבו של הקורא.
 פתון-פתון מבררים לירי, אפן פרויה שחורים -
 שחורים - וסוף-סוף כל, אפן פרויה שחורים,
 שחורים, כאמור, הוא דיבור כלבד -
 חילוי הקורא נקצו מהרען הראשון של
 קריאתו לאחרי-אזניים, שאין הוא יכול
 להשתחרר ממנו, כל ילד, אפן פרויה שחורים,
 שחורים, למרות השחרור, נרדמים עיי'
 ין רדומה תחמדת עיי גורמי-פיוטית, עיי'
 שהלמשה הפרויה: הילד האחר, רני,
 שבעקבות המלחמה ובקי בו, לא נאחר'
 השחרור, שחי צורות-מארכ: בקריאתו
 אצרו דים לזכרון כפוי, סוף: למחלת
 לפורע, למרות שלחם נתון לו כבר כ'
 שפע, אורב, כוח-ההרען, ככר-לחם
 ילד-רעבן-חצות בלתי-הולד השני, מר'
 של, שפתור נעניצתי, אהבה לאביו או
 מתחבא, מלמל בשנות את שפן של ה'
 בו ופי כן שמש גורם ישר להפישמו
 של האב עיי רדושו ולמותו, ויסום ה'
 זה מעוצו ניהם ומוסר-כילות, שנוג'
 נודדת מעיניו הואיל ורק כילות, זה
 שירה עיי אפן, על השפך-אבתתי, זה
 ילד השלישי, ויקי, שאביו לא עפד א'
 שעתו בניסיון, כנז בחבריו ולמיכר תמת'
 א. מ. כרמי, אפן פרויה שחורים, התי'
 שאת מחברת לספרות הלאיבי תשי"ג.

נודדת נפתה של מנהלת המוסד ל'
 ילדי פליטים בגאון פרויה שחורים,

אך יום, נושא בקרבו באש צורבת ש'
 מתבטאת בפעולה-ההכרטי-המבוקש, את זכר
 ריון אביו, שאת קולו השקיע ליד ה'
 מוסד עיי חומת השתקיה, כולם יחד,
 הולדים ומתחנכים, מעקים את אחיה'
 הארטיים הנזכרת, הסמוכה כולה למרות
 הכל, קרבנות-אהבה, אם עוד נשים אל
 לה, שהשקט בדיבורים מקבל נשמה מ'
 יחדות של תוקף-הבעה עיי שימוש כ'
 מיטאפורות רונפות אחת את ריעה'
 - נוכח לעמוד על מלוא-הריקף של
 פואמה מתרודה זו, שאפילו צליל ה'
 נצחון והשתחררות מסיימיה, שנשמע
 מברקת האחרון, אינו ספק את עצמה
 חודת-הארטיים הטבועה בה.
 אקלה וקוצ בה, אף פרויה שחור'
 באליה משונבת זו, אפן פרויה שחור'
 רשמי, מכאב שבעינים מכל קוצים אחר'
 רים, הואיל ואין לחלות את קיצרו בו
 משיגו המיוסר של מ. כרמי, מבחינת
 ומסוימת אפשר אפילו, למר כן נוסף
 הוא, שהקוצים שבאין פרויה שחורים,
 במידה שהם קלימטיים הם על-אף האפן'
 העצמאי וגיבורי ההבעה המקורות של
 מ. כרמי, וליכר בהם, שהם כפויים ע'
 ליה, אפילו, תהא זו קבלת-עול מרצון,
 עיי הפיסול-דבורים שלא מנעמקי ראתו
 האמנות האישית, לשון-אחרת וברורה
 במחלוקת המבורחת: בגאון פרויה שחור'
 רשמי כא לכלל גילום כשורן מבריא שחי'
 קורו כשהוא כבול במידת-מה, שלא ל'
 סובחי, עיי כללים של-תפיסת-דברים
 שירת המאסכוליה הקרויה, מברבת מת'
 קדמתי, עפיי רוב, ומאפשר, של, אפן
 פרויה שחורים, משתחרר מ. כרמי מ'
 כללים אלה, ואיתה שעה צולה המתה
 הצורתית-הבעתי של הפואמה מעלה
 מעלה, אולם שעה שהוא מכינס את עצ'
 מו לפחותות ריתוקים של הכללים, אפם
 לכולו אף לפרקים, לא זו בלבד שהמתח
 יורד: הוא גם תלוישין ומבטב את מקו'
 מו לניסוחים קצוצי-לשון, שהאידוא ה'
 פובליציסטית והישיבה הפיוטית המיש'
 צויה, משחיותו בהם כל חלקה סיבה,
 לשם הדגמת הבורים מן הרואה ש'
 וציון שיוש נקודות השונות בנישה ה'
 שירת המיוסדת לאסכולה, מברבת מת'
 קדמתי, המאות לכלל גילוי גם אצל מ.
 כרמי, בעירוף קטעים מתאומים מאין
 פרויה שחורים, אולם כמסור לקטעים
 אלה נביא קטעים מקבילים אף הם מ'
 הצורלי של הבעתם מתחשבת לחחים
 בלי הולגמאות הנקושה של אסכר
 ליה, מברבת מתקדמתי, עיי כך יעמוד
 צורחיה, זו ליד זו: במצב כבול ובי'
 מצב הפיוט מכללים, יבוא מ. כרמי ב'
 הקבלה זו ויבחישי את מ. כרמי.
 א) אסכולה, מברבת מתקדמתי, ונה'
 גת לפרקים להעמיד את השור על ריא'
 ליום של פשוט, שמעלה על גם את ה'
 דיבור במשטתו היום-יומית ורואה ב'
 פשוטת זו גילוי של הביטוי פיוטי ה'
 פיוטית ודוקא, נאמן להשקטת זו כביא
 גם מ. כרמי מאמינה שלו קטע שירה,
 שעיקרה אומרו של ילד כן שיש, הרר'
 זה להברית את מורכבתו להפישו ב'
 יתר תכונות עם אפיו, אם לא תמני'
 מיה ארטיב שוב מכתב/יכולים ויגו'
 הו מתחרוהן.

אכן, משטות יש בשתי שורות אלו
 לא ספקו, אף את השירה שבהבעת ה'
 מילודית מהמה עפיי הרוב צירוף כו'
 סוים מיוזה, שעיקרה הולדותית עומדת
 והנפואה ששורה, שנבנית על צירוף כו'
 סוים רביל לא נישור, יש בה מן הרדי'
 אלוה, אף שירה, מבחינת הטעם האיש'
 נטיש, ודא שאין מה.

א. מ. כרמי עצמו נתון לנו בגאון
 פרויה שחורים, דוגמת משובחת של
 משטות הכיווין, שאמנם אין בה משום
 הריאליזם הנגס של שירת, מברבת מת'
 קדמתי, אולם דוקא משום כך היא פו'
 תחת מתה, בניגוד לריאליזם של האני'
 סטינקט, לעדמה של החייה הנפשית
 רני, הילד שהריו ובכרי-שפתתו-נהר'
 זו סולם, שיי חוץ שסימנים לשפתות
 זה, שאחו יחד חיתה על אצמות זה'
 שוכבת עתה, אולי, במרוימים, שהוא זה'
 ילד רני, תופס אותם לפי רבתו: אף
 גדולים הם, בה גדולים מבני - כלם /
 ירושיים בין אמורים, / וקול אבי עוזר
 מן השמים, / קאם לזאפ על שוב ה'
 צפייטי.

גם כאן משטות פוחלצת למינו, ודא'
 קא משטות של ילד, אולם משטות של
 הורגטת כבוד הצמצוע של הביטויים
 ופי כן ניתנת לה צורה מובחנת של
 המיתולוגי-פיוטית, שלא רק הוא עצי'
 מה עדימה, אלא שהיא מעדנת גם את
 הקורא, הפשוטת בנוסח, מברבת מתק'
 דמתי, גם שעה שעיסקת היא בליקתה,
 אמנם סולקת כאן: אף חינו של השיר,
 דוקא בפשטותו החודשה בכך משום
 כך, ולא רק הילד רני מכתב כשורות
 אלו את עיניו השמימיים, גם מ. כרמי
 כן בהשתחררו מכלבית של, מברבת
 מתקדמתי.

ב) אחת החולשות, שכבר יצא לה'
 מוניסון, של אסכולה, מברבת מתק'
 מתי, היא שימושה הארוך במשאלות
 השויות, היסודית למעשה מתחומם של
 המאמורה ריליה ומחמת צירוף קונדסי
 של פיוטיים, מהיים באורח-החיים שבו
 בא אולם מליצי באופן מפורט ולבטחי'
 מובן כפשוטו של דבר, המאמורה את ה'
 לה, בסורת הראשונה, קודת-האחיות
 במציאות, אף הוא מוכרחה למצוא לה
 קודת-אחיות בדמיון: אילו המאמורה
 רה של אסכולה, מברבת מתקדמתי, ל'
 החת עפיי הרוב בעולם ערשיאלי, ל'
 לא כל נקודת-אחיות שהוא, וקוא אף
 כדפיון.

נודדת נפתה של מנהלת המוסד ל'
 ילדי פליטים בגאון פרויה שחורים,